

være et harmoniſt Gele, hvort ethvert enkelt Led paſer til det andet, og ikke en uensartet Samling af Eobud. Det er diſe Betragtninger, der have ledet os til at ſtille et Ombringforſlag for hvilket vi paatalte deres Hjælp, der ſatte Pris paa en regelmæssig Lovgivning, men vi have ſtillet det, ſom ſagt, uden meget Haab.

Scholer: Seg er fuldstændig enig med den ærede Ordfører i de af ham fremſatte Betragtninger med Henſyn til vort Forſlag. Det har derfor kun kunnet være mig en Glæde i Udvalget at høre, at dets Ordfører holdt faſt ved, hvad vi en Gang ſaa Henſeende have vedſendt os ſom vor Anſkuelse, idet jeg forveien var ſaa beſtemt paa for mit Vedkommende at holde faſt ved denne Anſkuelse, at jeg, ſelv om jeg ogsaa var kommen til at ſtaa ene, ikke ſkulde have undladt paaany at bringe Forſlaget frem. Seg har aldrig formaaet at indſe Andet end, at naar en Mand er bleven forlirettet ved at en anden Mand er kommen ind paa hans Eiendom, han da kun kunde have Ret til at gjøre det til Gjenſtand for privat Paatale. Enhver er jo hemmelig derved fuldstændig betrygget med Henſyn til at ſikre ſig Fred paa ſin Eiendom imod enhver ſomhelſt Ulempe. Og hvis man i diſe Sager vedtog offentlig Paatale, ſaa vilde jo en Mand, der gjorde ſig ſkyldig i en ſaadan Forſeelse, derfor kunne komme i Gullet, og jeg har nu ganſke viſt en vis Modbydelighed for, at Folk for en ſaadan ubetydelig Sags Skyld ſkulle kunne blive ſmidte i Gullet. Seg har derfor ogsaa haft meget ondt ved at gaa med de øvrige Medlemmer af Udvalget med Henſyn til vort Forſlag under Nr. 2 angaaende Ufredsboerne. Det var jo i Folkethinget blevet indt at en modererende Beſteemmelse i Henſeende til dem, netop for at forebygge, at noget Saadant ſkulde kunne indtræde. Denne Forandring vare vi imidlertid alle enige om vilde gjøre, at ſelve Hovedbeſteemmelsen vilde miſte ſin Betydning, og ſkjøndt jeg ſaa maatte ønske at komme til en anden Afſattelse af Beſteemmelsen i § 7, hvorved ogsaa en Afſondring af Bøderne kunde forhindres, ſaa opgav jeg det dog, fordi det

ikke kunde naas indtagen ved at gaa tilbage til hvad Udvalget her ſhar gaaet ind i fra Forſt af, nemlig at Bøderne ſkulde ſtilfalde Klageren, men hvad man jo af en anden Maafag allerede tidligere var kommen bort fra i dette Thing, men ved § 8 maas jeg til det Yderſte holde paa den private Paatale, og jeg vil underligt ønske, at Thinget vilde følge os til ſtaffels Medlemmet og alſaa ſtemme for Forſlaget under Nr. 8. Det vilde glæde mig meget, hvis Thinget vilde ſtemme for dette Forſlag, og jeg har det Haab, at det andet Thing ſaa ogsaa vilde komme til den Erkjendteſe, at det er rigtig, hvad den ærede Ordfører og jeg her foreſlaaer. Det er dog virkelig ganſke urimeligt, ſom den ærede Ordfører nylig bemærkede, at det er Noget, der ſkal høres ind under offentlig Paatale, ſat en Mand betrædes en anden Mands Grund eller kun gaaer over den, ſfordi han har et Grunde i den Retning, imen at underind, naar den ſamme Mand kommer ſom Søger med Søger paa ſin Skulder og med Hund paa den Andens Mark, ſaa ſkal det kun være Gjenſtand for privat Paatale. Det er dog virkelig en ſtor Sufkonſevent, og ſtgeledes er det en Sufkonſevent ligeoverfor den borgerlige Straffelov, hvor lignende Forſeelser kun ere privat Paatale undergivne, hvis man her vedtager offentlig Paatale. Slige Sufkonſeventer ſtaa for mig ſom noget ganſke Forunderligt, og jeg kan derfor ikke Andet end til det Sidſte holde paa, at offentlig Paatale med Henſyn til § 8 forandres til privat Paatale, og jeg vil paaany anbefale Forſlaget derom til den ærede Medlemmet, hvis ſamme dets naas indtræde.

Formanden: Eſtenat nu de to Medlemmer af Udvalget, der have ſtillet Forſlaget under Nr. 8, begge have haft Ordet for ſamme, ved jeg ikke, om den ærede Miniſter vil indtale ſig.

Indenrigsminiſteren: So! Skjøndt jeg gjerne under det ærede Medlem enhver Glæde, ſom han ſkan have uden Glæde for Sagen, ſaa kan han dog ikke vente, at jeg ſkulde underrette ham eller den ærede Ordfører i nu at ſøge at bevæge dette Thing til